

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

1. Τι δεν είναι ο Νεοκυπριακός

Δεν είναι κόμμα, γιατί δεν στοχεύει στην ανάληψη της εξουσίας, ούτε έχει πολιτικούς στόχους και φιλοδοξίες άλλες από εκείνες που άπτονται μιας σωστής και βιώσιμης λύσης του Κυπριακού. Δεν είναι κίνημα, γιατί δεν είναι μαζικοποιημένος και δεν σκοπεύει να αλλάξει το υφιστάμενο καθεστώς, τοποθετώντας στη θέση του καινούργιους θεσμούς και μια νέα κοινωνική τάξη. Ακόμα δεν είναι ο Νεοκυπριακός συνέχεια μιας οποιασδήποτε αποικιακής ή μεταποικιακής κατάστασης, κάτι που γίνεται φανερό και από τους στόχους του.

2. Τι είναι ο Νεοκυπριακός;

Είναι απλώς μια ομάδα πίεσης, που σκοπόν έχει να σπρώξει τα κέντρα αποφάσεων, σε εκείνο το πλέγμα των αποφάσεων που: βραχυπρόθεσμα θα οδηγήσουν στην αποτροπή εκείνων των καταστάσεων που θα αποδυναμώσουν το κράτος και ενδεχόμενα θα το διαλύσουν, ενώ μακροπρόθεσμα θα διασφαλίσουν την ενοποιημένη πολιτική συνέχεια της Κύπρου και θα δημιουργήσουν βαθμιαία τις προϋποθέσεις μιας βιώσιμης λύσης, στα πλαίσια μιας καινούργιας Κυπριακής Δημοκρατίας.

Συνοπτικά τρεις είναι οι στόχοι του Συνδέσμου:

(α) Η ενίσχυση του Κυπριακού κράτους ώστε μια και η κρατική μας υπόσταση αποτελεί αυτή καθ'εαυτή το βάθρο και την κατεξοχή δύναμη του αγώνα μας, να μπορέσει να αντεπεξέλθει στους σημερινούς κινδύνους πολιτικού αφανισμού της χώρας μας. Ακόμα στόχος του Συνδέσμου θα είναι μετά τη λύση του Κυπριακού, η ενίσχυση και πάλι του Κυπριακού κράτους, έτσι που να μπορέσει να αποφύγει τους κινδύνους που διέτρεξε αλλά και τα λάθη του παρελθόντος και να μπορέσει η Κύπρος, πραγματικό και όχι κατεπίφαση κράτος, να διαδραματίσει το ρόλο της στη κοινωνία των ελεύθερων και δημοκρατικών χωρών, σ'ένα πλαίσιο φιλίας και ισότητας με τα υπόλοιπα κράτη.

(β) Η επαναπροσέγγιση των δύο βασικών κοινοτήτων, την οποία ο Συνδέσμος θεωρεί αδήριτη ανάγκη αλλά και απαραίτητη προϋπόθεση για μια σωστή και βιώσιμη λύση του Κυπριακού. Η επαναπροσέγγιση θα πρέπει να στηρίζεται σε

κοινή πλατφόρμα πάλης για την ελευθερία της Κύπρου, να είναι πραγματική και θα πρέπει να εδράζεται στον αλληλοσεβασμό, την ασφάλεια και την εμπιστοσύνη των κοινοτήτων. Θα πρέπει ακόμα να στηρίζεται στο αίσθημα συμμετοχής στο ίδιο κοινωνικό σύνολο, από το οποίο θα πηγάζουν τα ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις. Η υπαρκτή διαφορά στις κουλτούρες δεν θα πρέπει να αποτελεί λόγο ρηγμάτων στην κοινωνική δομή της Κύπρου, που θα πρέπει να ανελιχθεί ομαλά, σωστά και υγειώς, όπως πολλές άλλες πλουραλιστικές κοινωνίες στο κόσμο.

- (γ) Η διατήρηση των δημοκρατικών θεσμών: Τούτο αποτελεί αυτονόητο στόχο οποιασδήποτε ελεύθερης και δημοκρατικής κοινωνίας. Ειδικά στη περίπτωση της Κύπρου ενέχει ιδιαίτερη σημασία με δύο έννοιες. Πρώτον η κατάλυση των δημοκρατικών θεσμών διακυβέρνησης είχε σαν στόχο την διάλυση του Κυπριακού κράτους. Δεύτερον η μη αυστηρή προσήλωση στους δημοκρατικούς θεσμούς στο παρελθόν και η εφαρμογή πολιτικής διακρίσεων, είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία ευνοϊκών προϋποθέσεων αποξένωσης των κοινοτήτων και διευκόλυνσης των γεγονότων του 74 και φυσικά και της σημερινής, πάντα υφιστάμενης, έλλειψης εμπιστοσύνης ανάμεσα στις δύο βασικές κοινότητες της χώρας.

Οι αντικρύσεις του Νεοκυπριακού έχουν σαν ευρύτερο πλαίσιο τις ανθρωπιστικές αξίες και με εξαίρεση τη διχοτόμηση και οποιαδήποτε μορφή ένωσης του κράτους με άλλο, δεν είναι "αντί" οτιδήποτε. Πάντα στο πλαίσιο των παναθρώπινων αξιών, οι ιδέες του Συνδέσμου είναι κυπροκεντρικές και χωρίς οποιοδήποτε ίχνος εθνικισμού/σωβινισμού έχουν σαν σημείο αναφοράς την Κύπρο και το λαό της, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε εθνολογική υποδιαίρεση και αν προέρχεται.

3. Ποιά η πατρίδα για τον Νεοκυπριακό;

Οι όροι "έθνος", "χώρα", "κράτος", "πατρίδα", "τόπος", χρησιμοποιούνται στη Κύπρο αλλά και αλλού, χωρίς τις πιο πολλές φορές να γίνεται προσπάθεια προσεκτικής επιλογής τους, ώστε να ανταποκρίνονται στο πραγματικό τους περιεχόμενο.

Το έθνος έπαψε πια να ανταποκρίνεται σε ορισμένο περιεχόμενο αλλά είναι χαρακτηρισμός ομάδων ατόμων που έχουν κοινά πολιτιστικά χαρακτηριστικά βασικά (θρησκεία, γλώσσα, ήθη και έθιμα, παραδόσεις). Έτσι μιλούμε για το αραβικό έθνος υπονοώντας τη Συρία, το Ιράκ, το Λίβανο, την Αίγυπτο, το Μαρόκκο

ακόμα και τους Άραβες στη διασπορά (Αυστραλία, Νότια ή Βόρεια Αμερική).

Η χώρα συνδέεται απαραίτητα με τον χώρο και έχει συγκεκριμένα σύνορα. Έτσι άνκαι αποτελείται πάντα από Άραβες, άτομα που ανήκουν στο ίδιο έθνος, διαφορετική χώρα είναι η Αλγερία, διαφορετική χώρα είναι η Λιβύη, το Ομάν, ή η Τυνησία. Η έννοια του κράτους τείνει σήμερα να ταυτιστεί με την έννοια της χώρας, αν και το κράτος αφορά πολιτικό θεσμό παρά εδαφική έκταση. Ακριβώς γι' αυτό, στις περιπτώσεις πολιτικών ενώσεων τα κράτη δεν συμπίπτουν με τις χώρες, όπως είναι η περίπτωση των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων όπου το κράτος αποτελείται από πολλές χώρες (Εμιράτα) ή παλιά όταν η Ηνωμένη Αραβική Δημοκρατία (κράτος) αποτελείτο από την Αίγυπτο και τη Λιβύη (δύο χώρες).

Η λέξη "τόπος" χρησιμοποιείται συνήθως για να εκφράσει χώρο μικρότερης συγκριτικά έκτασης, όπου είναι πιο κυρίαρχη η έννοια του "δικός". Ακόμα εκφράζει κάποιο χώρο σε συνδυασμό με κάποιο συναισθηματικό φόρτισμα. Στη Κύπρο ο όρος "τόπος" χρησιμοποιείται, είτε γιατί η Κύπρος είναι μικρή χώρα έτσι που μπορεί να εκφραστεί σαν τόπος, είτε για να εκφράσει το κομμάτι γης που ζούμε εμείς, το δικό μας κομμάτι. Οστόσο χρησιμοποιείται από ορισμένους κύκλους σε αντιδιαστολή με τον όρο χώρα, όπου ο "τόπος" Κύπρος εντάσσεται στη "χώρα" Ελλάδα. Στη περίπτωση αυτή αποφεύγεται η αναφορά στη Κύπρο σαν χώρα, ακριβώς για να μη τονίζεται ή για να υποβαθμίζεται η ξεχωριστή της οντότητα.

Τέλος ο όρος "πατρίδα" χρησιμοποιείται με μια ευρύτερη έννοια, που μπορεί να καλύπτει και εδαφικό αλλά και ευρύτερο χώρο από εκείνο του έθνους. Σήμερα, ο όρος πατρίδα τείνει να γίνει συνώνυμος της "χώρας". Στην Κύπρο χρησιμοποιήθηκαν κατά καιρούς και οι όροι μητέρα πατρίδα, ενώ στην Ελλάδα χρησιμοποιείται ο όρος πατρίδα για να υποδηλώσει τον ιδιαίτερο τόπο καταγωγής.

Όσον αφορά τον Νεοκυπριακό, πατρίδα οι Κύπριοι έχουν μόνο την Κύπρο και δεν υπάρχει η έννοια των μητέρων πατρίδων. Επίσης μια είναι η χώρα μας, η Κύπρος. Χρησιμοποιείται η έννοια τόπος κατά τρόπο που δεν έχει πολιτική χροιά αλλά απλώς για να υποδηλώσει την ιδιαιτερότητα της χώρας μας και την αφοσίωση στο μικρό κομμάτι γης που αποτελεί την πατρίδα μας. Τέλος οι Κύπριοι αναγνωρίζονται, ανάλογα με την κοινότητα από την οποία προέρχονται, να ανήκουν στο ελληνικό, το τουρκικό, το αρμενικό έθνος κ.λ.π. αλλά έχουν μόνο μια χώρα και μόνο μια πατρίδα, την Κύπρο, στην οποία κατά

πρώτο λόγο οφείλουμε την αγάπη την νομιμοφροσύνη και την αφοσίωση μας όλοι οι Κύπριοι.

4. Ποιά τα ιδανικά του και ποιές αντιλήψεις έχει ο Νεοκυπριακός;

Κατ' αρχήν ο Νεοκυπριακός πιστεύει στις παναθρώπινες αξίες και τα ιδανικά: την ελευθερία, τη δημοκρατία, την αδελφωσύνη, την ισότητα. Ο Νεοκυπριακός δεν πιστεύει σε ιδανικά που επικεντρώνονται σε ρατσιστικά ή φυλετικά κριτήρια. Κάτι τέτοιο πέραν από το ότι θα ερχόταν σε σύγκρουση με τα παναθρώπινα ιδανικά, θα ήταν δυναμίτιδα στα θεμέλια μιας πλουραλιστικής κοινωνίας όπως η Κυπριακή.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια ο Νεοκυπριακός σέβεται όλες τις αντιλήψεις που δεν συγκρούονται με τις βασικές αρχές που έχουν εκτεθεί πιο πάνω και τα παναθρώπινα ιδανικά γενικότερα.

Ο Νεοκυπριακός δεν δέχεται και καταπολεμά οτιδήποτε έρχεται σε σύγκρουση με τις βασικές παναθρώπινες αξίες και ιδανικά, καθώς και οτιδήποτε τείνει να έχει ρατσιστικό/φυλετικό χαρακτήρα και χροιά. Ακόμα καταπολεμά αντιλήψεις που στρέφονται ενάντια σε μερίδα του Κυπριακού λαού ή στο σύνολο του. Τέλος διαφωνεί και καταπολεμά οποιεσδήποτε αντιλήψεις τείνουν να βλάψουν την Κύπρο και να υπονομεύσουν το κυπριακό κράτος.

Αφού ο Νεοκυπριακός είναι υπέρ όλων των Κυπρίων και αγωνίζεται όχι για την αποσύνθεση αλλά την ανασύνθεση άνω στη σωστή βάση του Κυπριακού κράτους, δεν είναι εκπληκτικό που τοποθετείται ενάντια σε οποιαδήποτε εθνικιστική ενέργεια και έχει εξορισμού αντισωβινιστική τοποθέτηση. Άλλωστε τα οποιαδήποτε εθνικιστικά χαρακτηριστικά και επιδιώξεις, έρχονται σε αντίθεση με τα παναθρώπινα ιδανικά και αξίες στα οποία ο Σύνδεσμος πιστεύει και έχει ταχθεί να τα υπηρετεί.

Θα πρέπει σκέψη να υποδειχθεί ότι χωρίς να θυσιάζει καμιά απ' αυτές τις αξίες, ο Σύνδεσμος έχει σαν ένα από τους βασικούς του στόχους την επαναπροσέγγιση των δύο βασικών κοινοτήτων της χώρας μας. Λογικά, στο βαθμό που οποιεσδήποτε αντιλήψεις έρχονται σε αντίθεση με την επαναπροσέγγιση, δεν μπορούν παρά να απορριπτονται από τον Σύνδεσμο.

Έτσι αντιτίθεται ο Σύνδεσμος σε οποιαδήποτε προσπάθειες αποκυπριατισμού των κατεχομένων και εκτουρκισμού τους, κατά τον ίδιο τρόπο που θα διαφωνούσε στην προσπάθεια εξελληνισμού εκείνου

του μέρους της Κύπρου και του λαού της, που δεν είναι ελληνικό.

Σαν κατακλείδα δεν πιστεύει ο Σύνδεσμος σε ιδανικά που δεν μπορούν να μοιράζονται όλοι οι άνθρωποι και σίγουρα δεν μπορεί εξορισμού να προωθεί ιδανικά που δεν μπορούν να είναι κτήμα ολόκληρου του κυπριακού λαού, αφού επιδίωξη του Συνδέσμου είναι μια ενωμένη Κύπρος, που να ανήκει σ'όλο τον λαό της και μόνον.

5. Θέλει ο Νεοκυπριακός την απαγκίστρωση των Ελληνοκυπρίων από την Ελλάδα και των Τουρκοκυπρίων από την Τουρκία όσον αφορά τους πολιτιστικούς δεσμούς;

Ασφαλώς όχι. Το αντίθετο μάλλον, ο Σύνδεσμος επιθυμεί τον σεβασμό και την ενίσχυση όλων των πολιτιστικών στοιχείων που αφορούν τις κοινότητες που συνθέτουν τον κυπριακό λαό και σίγουρα και της ελληνοκυπριακής.

Ο Σύνδεσμος πιστεύει απόλυτα στην ανάγκη ύπαρξης πολιτιστικού υποβάθρου, διαφορετικά κινδυνεύει ο λαός να περιοριστεί ή αφομοιωθεί εξολοκλήρου από τον τεχνολογικό πολιτισμό. Ωστόσο δεν βλέπει τις διάφορες κουλτούρες της Κύπρου σαν ανταγωνιστικές, ούτε θέλει τη μια να κυριαρχήσει πάνω στην άλλη. Δεν ταυτίζει ακόμα τις κουλτούρες με τα κρατικά σύνορα ούτε βέβαια και τα σύμβολα και δεν συμφωνά με τη θεωρία της ταύτισης του έθνους με το κράτος, κάτι πια ξεπερασμένο.

Πιο συγκεκριμένα διαχωρίζει το πολιτικό στοιχείο από το πολιτιστικό. Έτσι για παράδειγμα δέχεται ο Σύνδεσμος ότι έχουμε κοινά πολιτιστικά χαρακτηριστικά οι Ελληνοκύπριοι με την Ελλάδα (και οι Τουρκοκύπριοι με την Τουρκία) αλλά δεν έχουμε κοινά πολιτικά στοιχεία με την Τουρκία και την Ελλάδα. Πράγματι, έχουμε διαφορετικό Σύνταγμα οι Κύπριοι από το αντίστοιχο Ελληνικό και Τουρκικό, διαφορετική εξωτερική πολιτική -αδέσμευτοι εμείς, δυτικοί οι Έλληνες και οι Τούρκοι - προυραξιστική κοινωνία σ'εμάς, όχι προυραξιστική στην Ελλάδα (πολύ μικρή μουσουλμανική κοινότητα), ενώ αρνείται την ύπαρξη Κουρδικής μειονότητας η Τουρκία. Τα στοιχεία αυτά δημιουργούν πολιτιστική κοινότητα με την Ελλάδα για τους Ελληνοκύπριους και την Τουρκία για τους Τουρκοκύπριους και πολιτική ταυτότητα (αυτό επιδιώκει και το επίσημο Κυπριακό Κράτος) μεταξύ Ελληνοκυπρίων/Τουρκοκυπρίων, με ταυτόχρονη πολιτική διαφοροποίηση Κύπρου-Ελλάδας-Τουρκίας, τουλάχιστο για τη μεγάλη πλειοψηφία όλων όσων από μας δεν επιδιώκουμε την Ένωση ή τη Διχοτόμηση. Επομένως καθόλου δεν επιδιώκει ο Νεοκυπριακός τη διακοπή των πολιτιστικών δεσμών των Ελληνοκυπρίων

με την Ελλάδα και των Τουρκοκυπρίων με την Τουρκία, όπως δεν επιδιώκει τη διακοπή η Ελβετία ή ο Καναδάς των αντίστοιχων πολιτιστικών δεσμών με την Γαλλία, τη Γερμανία και την Ιταλία (στη περίπτωση της Ελβετίας) ή των αγγλοσαξωνικών χωρών και της Γαλλίας (στη περίπτωση του Καναδά).

Ωστόσο συνειδητοποιεί, δέχεται και επιδιώκει ο Νεοκυπριακός τη χωριστή πολιτική οντότητα της Κύπρου σε σχέση με την Ελλάδα και την Τουρκία, διαφορετικά θα έπρεπε λογικά να επιδιώκει την Ένωση ή τη Διχοτόμηση.

Επιδιώκει ακόμα ο Νεοκυπριακός την αναζήτηση και τον εντοπισμό των κοινών στοιχείων ανάμεσα στις κοινότητες της Κύπρου τα οποία απορρέουν από τον κοινό χώρο συμβίωσης, την κοινή πατρίδα και ακόμα και τις πολιτιστικές αλληλεπιδράσεις στη διάρκεια αρκετών αιώνων συμβίωσης.

Όντας κυπροκεντρικός, ο Σύνδεσμος δεν μπορεί παρά να αναζητά και ενισχύει όλα εκείνα τα στοιχεία που συνθέτουν την κυπριακή κοινωνία και να προσπαθεί να εξασθενήσει εκείνα που τείνουν στην αποσύνθεση της κυπριακής κοινωνίας και κατεπέκταση του Κυπριακού Κράτους, στους οποίους την ύπαρξη πιστεύει και για την επιβίωση του οποίου αγωνίζεται.

Με δύο λόγια, δεν αντιμάχεται ο Νεοκυπριακός τα ελληνικά ή άλλα πολιτιστικά στοιχεία των κοινοτήτων της Κύπρου. Ταυτόχρονα όμως προσπαθεί να μην υποβαθμίσει και παραγνωρίσει ή και αίρει τα κυπριακά στοιχεία της Κύπρου. Ακόμα προσπαθεί να ξεχωρίσει τα πολιτιστικά στοιχεία από τα πολιτικά, κάτι απαραίτητο αλλά και σωστό, εφόσον η Κύπρος αποτελεί ξεχωριστή πολιτική οντότητα και η επίσημη πολιτική του κράτους αποβλέπει στη συνέχιση ύπαρξης της Κύπρου, σαν χωριστής πολιτικής οντότητας.

6. Θέλει ο Νεοκυπριακός να αλλοιώσει τη φυσιογνωμία του τόπου;

Ο Νεοκυπριακός είναι κυπροκεντρικός στις θεωρήσεις του. Αγαπά αυτόν τον τόπο και αποβλέπει στη συντήρηση της φυσιογνωμίας της χώρας μας, πολιτιστικής και συνάμα πολιτικής.

Προσπαθεί να σώσει και χωρίς ενδελεχώς να έχει επίγνωση της πραγματικής φυσιογνωμίας αυτού του τόπου. Ακόμα προσπαθεί να επισημάνει τα στοιχεία που αποτελούν τον λαό μας σαν κοινωνία και ταυτόχρονα εκείνα που είναι ιδιαίτερα για τη κάθε κοινότητα. Ο Σύνδεσμος πιστεύει σ'αυτή τη συνέπεια και δέχεται και σέβεται τον μιναρέ δίπλα από το καμπαναριό της χριστιανικής εκκλησίας σαν

αναπόσπαστο στοιχείο της φυσιογνωμίας της χώρας μας.

Ο Νεοκυπριακός δέχεται ολόκληρη την 8,000ετή ιστορία της χώρας μας και αναγνωρίζει τη συνέχεια της. Αναγνωρίζει το δικαίωμα ύπαρξης και ανέλιξης όλων των κοινοτήτων, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν αντιμάχεται τις φυγόκεντρες δυνάμεις που παν να αποσυνθέσουν τη χώρα μας.

Εκείνο που δεν δέχεται ο Νεοκυπριακός είναι την επιβολή της μιας κουλτούρας πάνω στην άλλη. Προσπαθεί ακόμα να δημιουργήσει προυποθέσεις πραγματικής αλληλογνωριμίας των κοινοτήτων της Κύπρου και συνειδητοποίησης όλων εκείνων των στοιχείων που όλες οι κοινότητες μοιράζονται σαν αποτέλεσμα της παρουσίας και συμβίωσης στο κοινό χώρο που λέγεται Κύπρος. Μιας παρουσίας 8,000 χρόνων για μερικούς ή 3,200, 1,000 ή 400 χρόνων για άλλους.

Επιδιώκει λοιπόν ο Νεοκυπριακός την συντήρηση της πραγματικής πολιτιστικής φυσιογνωμίας αυτού του τόπου, σ'όλο της το φάσμα, μαζί και της πολιτικής.

Ο όρος Νεοκυπριακός δεν υποδηλοί πρόθεση να σβύσει το παρελθόν αλλά αντίθετα την σωστή ιστορική του ανάλυση και την ανάγκη νέας θεώρησης για το μέλλον. Ακριβώς για να υπάρξει συνέχεια με το παρελθόν και την πραγματική φυσιογνωμία του τόπου, πιστεύει ο Νεοκυπριακός στην ανάγκη εφαρμογής μιας νέας προοπτικής και θέωρησης πραγμάτων.

Πιστεύει ο Νεοκυπριακός ότι αν δεν γίνει κάτι τέτοιο και αφεθούν ανεξέλεγκτες οι φυγόκεντρες εθνικιστικές δυνάμεις να δράσουν, δεδομένων των υφιστάμενων διεθνών συγκυριών και συμφερόντων και ιδιαίτερα της τουρκικής στάσης, η φυσιογνωμία του τόπου θ'αλλάξει ανεπιστρεπτεί.

Εκείνο που κάμνει λοιπόν ο Νεοκυπριακός δεν είναι να αλλοιώσει το πρόσωπο της Κύπρου αλλά να το αποκαλύψει ακριβώς όπως είναι. Σ'αυτή του την προσπάθεια δεν διαπνέεται ο Σύνδεσμος από οποιοδήποτε πνεύμα αλλοίωσης ή προθέσεις άρνησης αλλά στόχο έχει την παρουσίαση της πραγματικότητας. Ακόμη τη δημιουργία συνθηκών αλληλοσεβασμού, αλληλοαναγνώρισης και ανεμπόδιστης πολιτιστικής ανέλιξης, πάντα μέσα στο πλαίσιο μιας κυπριακής πατρίδας και την επιδίωξη του ώριμου και σωστού κύπριου πολίτη.

7. Υπονομεύει ο Νεοκυπριακός την εθνική ταυτότητα της Κύπρου;

Το τί καθορίζει την εθνική ταυτότητα ενός λαού δεν

είναι εύκολο να αναλυθεί και υπάρχουν γι' αυτό το θέμα πολλές θεωρίες. Εμείς δεχόμαστε μια: 'Ότι οι άνθρωποι είναι εκείνο που νοιώθουν, εκείνο που θέλουν να είναι. Και στην Κύπρο ζουν άνθρωποι που νοιώθουν Έλληνες, Τούρκοι, Μαρωνίτες, Αρμένιδες.

Η διαπίστωση αυτή είναι αναντίλεκτο γεγονός για τον οποιοδήποτε και φυσικά και για τον Νεοκυπριακό. Δεν βρίσκει ο Σύνδεσμος τίποτε το κακό στη διαπίστωση αυτή, αντίθετα ο πλουραλισμός δημιουργεί καλύτερους, πιο σωστούς ανθρώπους, λιγότερο κλειστούς και πιο φωτισμένους, όταν βέβαια υπάρχει η σωστή αντίκριση και συνειδητοποίηση. Αλλά στην Κύπρο δεν υπήρξε αυτή η συνειδητοποίηση και σε κάποιο βαθμό, ούτε και τώρα υπάρχει.

Ο όρος Κύπριος στο παρελθόν υπήρξεν συνώνυμος του ελληνοκύπριος και υποσυνείδητα αν όχι ενσυνείδητα οι Τουρκοκύπριοι, οι Αρμένιδες και οι Μαρωνίτες ετοποθετούντο έξω από την έννοια του Κύπριου. Ωστόσο Κύπριοι είναι όλοι όσοι νοιώθουν δεμένοι μ' αυτό το τόπο που τον νοιώθουν δικό τους και δική τους νοιώθουν την πολλών χιλιάδων χρόνων ιστορία του.

Ο Νεοκυπριακός προσπάθησε και προσπαθεί να τοποθετήσει σωστά τον Κύπριο. Προσπάθησε και προσπαθεί να ξυπνήσει την αγάπη και την νομιμομοφροσύνη των Κυπρίων για την Κύπρο και να τñ κάμει το σημείο αναφοράς των σκέψεων και των ενεργειών τους.

Δεν πιστεύει ο Σύνδεσμος ότι είναι δυνατόν αυτός ο τόπος να επιβιώσει όταν η νομιμομοφροσύνη και αφοσίωση των Κυπρίων βρίσκεται αλλού, έξω από την Κύπρο. Και ο προανατολισμός του Κύπριου προς την Κύπρο παρά την Ελλάδα ή την Τουρκία δεν το κάμνει πολιτιστικά λιγότερο Έλληνα ή Τούρκο. Τον φέρνει όμως πιο κοντά στην ιδέα του Κύπριου πολίτη, έννοια χωρίς την οποία δεν μπορεί να υπάρξει το Κυπριακό Κράτος.

Το 60 αποφάσισε ή μάλλον δέχτηκε θάταν πιο σωστό - κι' αυτό μέσα στα εισαγωγικά - να δημιουργήσει ο Κύπριος το δικό του κράτος. Ωστόσο δεν συνειδητοποίησε ότι αυτό το κράτος χρειαζόταν πολίτες και νομιμομοφροσύνη και αφοσίωση τους. Έτσι όταν έφθασε η μπόρα του '74 το κράτος βρέθηκε ουσιαστικά χωρίς πολίτες και μάλιστα μια μερίδα απ' αυτούς ήταν έτοιμη, την γενική σχεδόν πήραε τότε η παραθύρα προς το κράτος, να την μεταστρώσει σε θανάσιμο πλήγμα εναντίον του.

Ο Νεοκυπριακός πιστεύει στο Κυπριακό Κράτος και στοχάζεται ως σε τούτου σε να υπάρχουν Κύπριοι

πολίτες, νομιμόφρονες σ' αυτό και έχει να το πολεμούν, μαζί και τα σύμβολα και τους θεσμούς του.

Επομένως δεν αποσκοπούν οι ενέργειες του Νεοκυπριακού στην υπονόμηση της ταυτότητας της Κύπρου αλλά στη σωστή συνειδητοποίηση της ταυτότητας ολόκληρου του φάσματος των ανθρώπων που συνθέτουν τον κυπριακό λαό, τον σεβασμό και συντήρηση της σύνθετης ταυτότητας της χώρας μας και τη δημιουργία κυπρίων πολιτών, τέτοιων που θα αποτρέψουν με τις πράξεις τους επανάληψη των γεγονότων του 74 και ταυτόχρονα θα δημιουργήσουν τα εχέγγυα της σταθερής ύπαρξης του κυπριακού κράτους, σε μια σχέση σεβασμού και ισότητας με τα άλλα κράτη.

Πουθενά, σε κανένα του κείμενο, δεν έχει καταφερθεί ο Νεοκυπριακός εναντίον της ταυτότητας της χώρας μας ή έχει κάνει νύξη για την ανάγκη αλλαγής της. Οι προσπάθειες του Νεοκυπριακού στρέφονται στη δημιουργία σωστών κυπρίων πολιτών, κάτι που αποτελεί *sine qua non* για την ύπαρξη του Κυπριακού Κράτους, στο οποίο ο Σύνδεσμος πιστεύει και για το οποίο θα αγωνίζεται.

8. Πιστεύει ο Νεοκυπριακός ότι χρειάζεται για να σωθεί η Κύπρος να αποβάλει την ελληνικότητα (τουρκισμό) της και ν'αλλάξει τους εθνικούς προσανατολισμούς της;

Είναι γεγονός ότι τα πολιτιστικά στοιχεία ανάμεσα στις δύο βασικές κοινότητες της Κύπρου διαφέρουν και τα πολιτιστικά στοιχεία αυτά, με κάποιες αναπόφευκτες επιδράσεις του χρόνου, δεν θα αλλάξουν. Επομένως αν επιδιωχθεί η συνέχιση της πόλωσης των δύο κοινοτήτων με τον υπερτονισμό και τη μοναδική προσήλωση στα πολιτιστικά στοιχεία των δύο κοινοτήτων, η Κύπρος θα συνεχίσει να παίζει το παιχνίδι της διαίρεσης, της διχοτόμησης και του αφανισμού.

Αλλά οι προσπάθειες του επίσημου κράτους δεν αποβλέπουν στη διαίρεση της διαίρεσης. Αντίθετα κατατείνουν - συμπεριλαμβανομένης και της επίσημης Ελλάδας - σε μια μορφή ενοποίησης της χώρας. Και λογικά την ενοποίηση δεν θα την επιδιώξουμε μέσα από το διαίρετικά αλλά το ενοποιητικά στοιχεία που στη περίπτωση της Κύπρου λόγω των πολιτιστικών διαφορών δεν θα πρέπει να αναζητηθούν παρά στο χώρο που ζούμε και το κράτος.

Αν έτσι έχουν τα πράγματα, σωστά ο Σύνδεσμος προσπαθεί να ανασύρει από τη λήθη και τον έντεχνο ενταφιασμό τα στοιχεία εκείνα που εκφράζουν το κυπριακό κράτος και συνθέτουν την έννοια "Κύπρος -

Πατρίδα". Ταυτόχρονα ο Σύνδεσμος προσπαθεί ν'αποφύγει την ταύτιση με τους χώρους και τα κράτη Τουρκία-Ελλάδα, γιατί κάτι τέτοιο κάνει πιο έντονο και βαθύ τον διαχωρισμό και τείνει να αποκολλήσει τα δυό τμήματα της χώρας - πιο εύκολα όπως είναι τώρα χωρισμένα - και να τα ενσωματώσει στις δυό αντίστοιχες χώρες με τις οποίες η Κύπρος μοιράζεται τη πολιτιστική της κληρονομιά.

Εκείνο που δεν επιδιώκει ο Νεοκυπριακός είναι τον υπερτονισμό των πολιτιστικών στοιχείων, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι τα αντιμάχεται. Αντίθετα, σεβόμενος και τις δυό κουλτούρες της χώρας, προσπαθεί να υποδείξει την ανάγκη διαχωρισμού των πολιτιστικών από τις πολιτικές πτυχές της ζωής του Κυπρίου. Δεν καταπολεμά ο Σύνδεσμος την πολιτιστική συγγένεια των Ελληνοκυπρίων με την Ελλάδα και των Τουρκοκυπρίων με την Τουρκία. Ταυτόχρονα όμως δεν αρνείται να δει ή να αναγνωρίσει κάποια ιδιαίτερα στοιχεία των Κυπρίων που τους προσέδωσαν τα 8,000 χρόνια αποδειγμένης παραμονής τους σ'αυτό τον τόπο, αρκετές εκατοντάδες χρόνια συμβίωσης των κοινοτήτων καθώς και οι διάφοροι πολιτισμοί - καταχτητές έστω - που πέρασαν απ'αυτόν τον τόπο.

Επομένως, για να σωθεί η Κύπρος δεν χρειάζεται να αποβάλλει ούτε τον ελληνισμό ούτε τον τουρκισμό της και οι δυό κοινότητες θα πρέπει να συνεχίσουν να μοιράζονται με την Ελλάδα και την Τουρκία αντίστοιχα την κοινή πολιτιστική κληρονομιά. Εκείνο όμως που δεν πρέπει να κάμνει η Κύπρος, είναι να επιδιώκει και να καλλιεργεί την πολιτική ταύτιση με τις δυό αυτές χώρες, εκτός αν βέβαια επιδίωξη μας είναι η διπλή ένωση ή η διχοτόμηση.

Μέχρι το 55 Ξεκάθαρα και μέχρι το 74 με κάποιες δυσκολίες, μπορούσε - κακώς - ο Ελληνοκύπριος στους οραματισμούς του να παραγνωρίζει την ύπαρξη της Τουρκοκυπριακής κοινότητας. Σήμερα εξαντικειμενένου δεν μπορεί να το κάμει.

Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς που οδηγεί η επιδίωξη μιας "ελληνικής" λύσης από τη μια και μια "τουρκικής" από την άλλη, ιδίως όταν η ισορροπία δυνάμεων και οι συγκυρίες, δεν ευνοούν τη πρώτη.

Ο Νεοκυπριακός θέλει να διατηρήσει την πολιτιστική συγγένεια της Κύπρου με τους δυό κοινούς πολιτιστικούς χώρους. Θέλει ταυτόχρονα όχι σε οποιοσδήποτε προανατορισμούς και χειρισμούς που θα μπορούσαν να οδηγήσουν στη διάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας και τον πολιτικό σφαιρισμό της Κύπρου.

9. Λέχεται ο Νεοκυπριακός ως εθνικό σύμβολο την Ελληνική και ως κρατικό σύμβολο την κυπριακή σημαία;

Δεν τίθεται έτσι το θέμα, γιατί οι σημαίες είναι εξορισμού κρατικά σύμβολα και υπάρχουν μόνο εκεί όπου υπάρχουν κράτη. Η ελληνική σημαία είναι η σημαία του ελληνικού κράτους και το κυπριακό κράτος έχει τη δική του.

Τα έθνη δεν βρίσκουν την έκφραση τους σε σημαίες αλλά σε πολιτιστικά στοιχεία και συμβολισμούς. Η αναφορά στην ελληνική σημαία σαν εθνικού συμβόλου, όσο και αν έχει επικρατήσει, είναι λανθασμένη γιατί καθαρά εκφράζει το ελληνικό κράτος. Η ύπαρξη της είναι ταυτόσημη και ταυτόχρονη με το σύγχρονο ελληνικό κράτος, το οποίο και σηματοδοτεί και καθόλου δεν ταυτίζεται χρονικά με το ελληνικό έθνος, που χάνεται στα βάθη των αιώνων.

Σήμερα είναι ο κανόνας παρά η εξαίρεση, η έννοια του Έθνους να μη συμπίπτει με την έννοια του Κράτους. Έτσι άνθρωποι με πολιτιστικό γερμανικό υπόβαθρο ζουν σήμερα στη Γερμανία, την Αυστρία, την Ελβετία, το Λίχτενσταϊν για να μην αναφερθούμε στις κοινότητες του Νέου Κόσμου. Όλους αυτούς, μοιράζονται κάποιο "γερμανισμό", δεν τους εκφράζει η σημαία της Δυτικής ή της Ανατολικής Γερμανίας, τις οποίες θεωρούν εθνικές μόνο οι Δυτικογερμανοί και Ανατολικογερμανοί αντίστοιχα και καθόλου δεν εκφράζουν τον ελβετό ή τον αυστριακό.

Επίσης αν και μοιράζονται σε μεγάλο βαθμό την Ισπανική κουλτούρα, καθόλου δεν εκφράζει η Ισπανική σημαία τους Ουραγουανούς που έχουν τη δική τους γαλανόλευκη με τον ήλιο ή τους Μεξικανούς που έχουν τη δική τους τρίχρωμη με τον αετό ή τους Βολιβιανούς με τη διαφορετική τρίχρωμη τους σημαία.

Το αραβικό έθνος εκτείνεται από τις ακτές του Ατλαντικού μέχρι τον Περσικό Κόλπο. Ωστόσο δεν υπάρχει σημαία που να το συμβολίζει, σημαία του αραβικού έθνους αλλά είκοσι τόσες ξεχωριστές σημαίες, όσα είναι και τα αραβικά κράτη (Μαροκτανία, Αλγερία, Αίγυπτος, Συρία, Παλαιστίνη, Αραβία, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα κ.λ.π.)

Για το Σύνδεσμο οι χώρες (όχι τα κρατίδια), μια μόνο σημαία μπορούν να έχουν, δεν μπορούν να έχουν περισσότερες, εκτός αν δεν είναι πια κράτη με την πραγματική έννοια του όρου. Ακριβώς επειδή δεν είναι κράτες πραγματικό και αναγνωρισμένο αλλά κράτος εγκάθετο ή κατεπίφαση, δυό σημαίες έχει το

"κράτος" του κ. Ντενκτάς...

Και είναι η σημαία καθαρά θέμα κυριαρχίας σε ορισμένο χώρο, ανεξάρτητα από πολιτιστικές καταβολές ή πληθυσμό. Έτσι έχουν το Σαν Μαρίνο με τις 23,000 κατοίκους και την ιταλική κουλτούρα τη δική του σημαία, το ίδιο και το Μονακό με τους 28,000 κατοίκους και τη γαλλική κουλτούρα, ενώ δεν έχει επίσημα αναγνωρισμένη δική του σημαία το κουρδικό έθνος, γιατί δεν έχει κράτος.

Δύο σημαίες έχουν μόνο τα κρατίδια των ομοσπονδιών, όπως εκείνα της Γερμανίας ή του Καναδά όπου έχουν τη σημαία του κράτους και μαζί και τη δική τους. Ήστοςο αντίθετα με την Κύπρο, τα κρατίδια αυτά δεν έχουν διεθνείς σχέσεις και ασκούν περιορισμένης μορφής εξουσία στις περιοχές τους. Έτσι ο Καναδάς δεν θα εμφανιστεί ποτέ διεθνώς με το fleur de lis του Quebec, ούτε και τη γαλλική ή την αγγλική σημαία αλλά μόνο τη δική του, το φύλλο του σφένδαμνου (maple leaf).

Λογικά λοιπόν επιμένει και αναμένει ο Νεοκυπριακός ότι το Κυπριακό Κράτος θα εμφανίζεται με το δικό του κρατικό σύμβολο, την Κυπριακή Σημαία. Αντίθετα, δέχεται πραγματικά εθνικά στοιχεία όπως είναι η ελληνική λογοτεχνία, η ελληνική μουσική, η ελληνική παράδοση, κ.λ.π.

10. Γιατί η σε μεγάλο βαθμό ενασχόληση του Νεοκυπριακού με το θέμα της Σημαίας;

Κατ'αρχήν η σημαία δεν είναι απλώς "τεμάχιο υφάσματος", όπως αναφέρει κάποια παλιά εγκυκλοπαίδεια. Η σημαία είναι σήμερα ένα σύμβολο που εκφράζει κάποιο λαό που ζει σ'ένα κρατικό σύνολο. Είναι ένα σύμβολο που ενσαρκώνει ένα σωρό συναισθήματα και που εμφανίζεται από τα πεδία των μαχών μέχρι τα γήπεδα.

Τί είδους σύμβολο όμως είναι η σημαία; Εθνικό προφανώς... Όμως δεν είναι. Είναι καθαρά κρατικό. Οι σημαίες εκπροσωπούν σήμερα την κρατική οντότητα, τίποτα παραπάνω, τίποτα λιγότερο. Υπάρχουν εκεί όπου υπάρχουν κράτη. Μια απλή αναδρομή στην ιστορία των κρατών θα δείξει ότι οι "εθνικές" σημαίες ξεκινούν εκεί που ξεκινούν τα κράτη. Η κυπριακή ξεκίνησε όταν κάναμε κράτος το 60 (σχετικό είναι το άρθρο 4 του Συντάγματος), ενώ η ελληνική ξεκίνησε το 1827 όταν στη συνέλευση της Επιδαύρου δημιουργήθηκε το ελληνικό κράτος. Ελληνικό έθνος προϋπήρχε του 1827 αλλά όσο ήταν υπόδουλο δεν είχε κράτος και φυσικά ούτε σημαία. Το φλαμπουρα δεν ήταν "εθνικές" σημαίες. Δημιουργήθηκε λοιπόν η ελληνική σημαία μετά την ελληνική επανάσταση του

21 και τη δημιουργία του ελληνικού κράτους.

Ωστόσο χρησιμοποιείται σήμερα ο όρος "εθνικός" κατοικονομία σαν ταυτόσημος του κρατικός, κάτι που φαίνεται να δέχεται σήμερα και η κοινωνιολογική επιστήμη και ορολογία. Σίγουρα ο όρος αυτός χρησιμοποιείται στα αγγλικά και είναι αυτή την έννοια που έχει όταν στην Αμερική για παράδειγμα αναφέρονται στο "nation", εννοώντας όλο τον αμερικάνικο λαό, αγγλοσαξωνικής, σκανδιναβικής, ελληνικής, ιταλικής, πορτορικανής ή αφρικανικής καταγωγής. Το ίδιο όταν γίνεται λόγος για το "national" flag ή το "national" anthem.

Στην Κύπρο, πέρα από τη σύγχυση που εξακολουθεί να υπάρχει όσον αφορά την ελληνική σημαία σαν τη σημαία του ελληνικού έθνους και όχι όπως είναι στη πραγματικότητα, του ελληνικού κράτους, υπάρχει και μια άλλη διάσταση. Με σύμβολο την ελληνική σημαία αγωνίστηκε ο ελληνοκύπριος για την αποαποικιοποίηση - την Ένωση για να ακριβολογήσουμε - έτσι που ταυτίστηκε μέσα του με την έννοια του αγώνα για την ελευθερία και για άλλους λόγους και την ενότητα με τον ελληνισμό. Αυτά είναι κατανοητά και σεβαστά, όπως κατανοητό είναι ότι, στη περίπτωση των Τουρκοκυπρίων, η τουρκική σημαία χρησιμοποιήθηκε σαν συνδεδετικό στοιχείο με την εθνική τουρκική ταυτότητα. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να διαιωνίζεται η σύγχυση και η απόρριψη και περιφρόνηση στο κυπριακό κρατικό σύμβολο.

Ο Νεοκυπριακός σέβεται όλους τους λαούς και τα κρατικά τους σύμβολα και φυσικά και την ελληνική σημαία. Ωστόσο η χρήση της ελληνικής σημαίας στην Κύπρο και δει από το επίσημο κράτος, υπονομεύει την κρατική μας οντότητα, τείνοντας να μετατρέψει το κράτος σε κοινότητα, την ίδια στιγμή που ο Σύνδεσμος είναι ταγμένος να επιδιώκει την ενίσχυση του κυπριακού κράτους.

Πιο συγκεκριμένα ο Νεοκυπριακός δεν πιστεύει ότι στην Κύπρο θα πρέπει να αναπετάται η ελληνική σημαία από το επίσημο κράτος γιατί:

- Υπονόμευεται το κυπριακό κράτος, δίνοντας ερείσματα στα οποιαδήποτε διαιρετικά σχέδια και εξυπηρετούνται έτσι οι διαμελιστικοί στόχοι.
- Υποβιβάζεται το κυπριακό κράτος σε επίπεδο κοινότητας και εκείνο στο οποίο αναφέρεται ο κ. Ντενκτάς, "ελληνοκυπριακή διοίκηση".
- Παραβλέπεται η προσπάθεια της διεθνοποίησης, μια και τείνει να εξαφανιστεί/υποβαθμιστεί η

κρατική διάσταση της Κύπρου. Με την παράλληλη αναπέταση της Τουρκικής σημαίας στα κατεχόμενα δημιουργείται η εντύπωση στο εξωτερικό ότι υπάρχει ένα τουρκικό τμήμα στο βορρά που καθοδηγείται αν όχι διοικείται ουσιαστικά από την Τουρκία και ένα ελληνικό στο νότο που επηρεάζει σημαντικά η Ελλάδα, με αποτέλεσμα να εξαφανίζεται οποιαδήποτε ιδέα κατοχής της χώρας μας από την Τουρκία.

- Εξομοιώνεται η αναγνωρισμένη κρατική διάσταση της Κύπρου με τη μη αναγνωρισμένη τουρκοκυπριακή διοίκηση στα κατεχόμενα. Ελληνική σημαία με παράλληλη χρήση της κυπριακής στα ελεύθερα εδάφη, τουρκική σημαία με παράλληλη χρήση εκείνης της "Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου", στα κατεχόμενα.
- Εξακολουθεί και επιτείνεται η σύγχυση στο μέσο ελληνοκύπριο, ανάμεσα στο τί είναι κρατικό σύμβολο και τί κουλούρα/ελληνισμός.
- Επιβάλλεται στον μη ελληνοκύπριο πολίτη της Δημοκρατίας το κρατικό σύμβολο της Ελλάδας, με την οποία δεν τον συνδέουν πολιτιστικοί δεσμοί.

Διαφορετική είναι η περίπτωση χρήσης ελληνικών σημαιών από τους μετανάστες της πρώτης ή και δεύτερης γενιάς. Γιατί εδώ δεν υπάρχει η έννοια της αντιπαράθεσης με την επίσημη σημαία του κράτους του οποίου είναι πολίτες, ούτε άρνηση της νομιμοφροσύνης τους προς αυτό. Αντίθετα, χωρίς να γίνεται προσπάθεια οποιασδήποτε πολιτικής χρήσης της σημαίας, χρησιμοποιούνται οι σημαίες "της παλιάς χώρας", όπως συνηθίζουν οι ίδιοι να αναφέρονται, μέσα σ'ένα πλαίσιο φολκλορικό-εορταστικό παρά οτιδήποτε άλλο και γιατί ακόμα δεν έχει επέλθει σ'αυτούς η πλήρης ενσωμάτωση στο χώρο που κατοικούν.

Για όλους αυτούς τους λόγους και άλλους μικρότερης σημασίας που έχουν υστέρως πολιτικές προεκτάσεις, διαφωνεί ο Νοεκυπριακός με τη χρήση στην Κύπρο από το επίσημο κράτος της σημαίας, του κρατικού συμβόλου μιας άλλης χώρας και επιδιώκει τη χρήση από το επίσημο κυπριακό κράτος μόνο της κυπριακής σημαίας, όπως απαιτεί και η συμμόρφωση προς το άρθρο 4 του Συντάγματος.

11. Γιατί ο Νοεκυπριακός δεν θεωρεί σωστή την χρήση του Ελληνικού Εθνικού Ύμνου;

Αντίθετα απ'οτι πιστεύεται, εθνικοί ύμνοι υπάρχουν μόνο όπου υπάρχουν κράτη και όχι έθνη. Χρησιμοποιείται και εδώ ο όρος "εθνικός" με την

μοντέρνα του ορολογία, της ταύτισης του δηλαδή με τον όρο κρατικός. Έτσι, ενώ υπάρχει αραβικό έθνος, δεν υπάρχει αραβικός εθνικός ύμνος αλλά μαροκινός, αιγυπτιακός, συριακός, κ.λ.π. ύμνοι. Ο σημερινός ελληνικός ύμνος δημιουργήθηκε φυσικά αφού προηγουμένως δημιουργήθηκε το ελληνικό κράτος και συγκεκριμένα το 1860. Ήταν συνέπεια δηλαδή της ίδρυσης του ελληνικού κράτους. Ακριβώς γιατί η λύση της ανεξαρτησίας της Κύπρου το 1960 ήταν δοτή και προϊόν συμβιβασμών αλλά κυρίως γιατί οι ηγεσίες των δύο κοινοτήτων κατά βάθος την είδαν σαν κάτι το προσωρινό, δεν απέκτησε τότε η Κύπρος τον δικό της εθνικό ύμνο αλλά συμφωνήθηκε αντί εθνικός ύμνος στις επίσημες περιπτώσεις να ανακρούεται ένα κομμάτι κλασσικής μουσικής από τον Σκιπίωνα τον.....

Μετά την αποχώρηση των Τουρκοκυπρίων, από την Κυβέρνηση το 63, κάπου μέσα στο 64, όταν έντονοι άρχισαν κάποιοι ενωτικοί κρωγμοί, η Κυβέρνηση εισήξε σαν επίσημο ύμνο της Δημοκρατίας τον ελληνικό ενικό ύμνο.

Ο Νεοκυπριακός σέβεται τον ελληνικό εθνικό ύμνο όπως σέβεται και τους ύμνους όλων των άλλων χωρών. Ωστόσο ο ελληνικός ύμνος δεν μπορεί να εκφράζει την Κυπριακή Δημοκρατία και το Κυπριακό Κράτος γιατί όσο και αν ταυτίστηκε με τον ελληνοκύπριο και τους αγώνες του για "εθνική αποκατάσταση", παραμένει ο ύμνος κάποιου άλλου κράτους.

Φυσικά η ανάκρουση του ελληνικού εθνικού ύμνου καθόλου δεν εκφράζει τους τουρκοκύπριους ούτε και τους αρμένιους και τους μαρωνίτες που δεν έχουν καν την πολιτιστική ταύτιση με την Ελλάδα. Αλλά δεν είναι μόνο γι' αυτό που ο Νεοκυπριακός πιστεύει ότι δεν θα πρέπει να χρησιμοποιείται από το επίσημο κυπριακό κράτος ο ελληνικός εθνικός ύμνος. Τούτο επιβάλλεται για τους εξής λόγους:

- Οι εθνικοί ύμνοι δεν εκφράζουν έθνη αλλά κράτη. Επομένως σαν χωριστό, ανεξάρτητο κράτος δεν μπορεί η Κύπρος παρά να έχει τον δικό της ύμνο. Το να "δανείζεται" τον ύμνο κάποιου άλλου κράτους, δεν είναι παρά ένδειξη ότι δεν είναι σωστό κράτος.
- Ο ελληνικός εθνικός ύμνος και κατεπέκταση και ο τουρκικός, δεν υπάγονται στα πολιτιστικά στοιχεία που πολύ λογικά ο Κύπριος μοιράζεται με τους αντίστοιχες χώρους. Αποτερεί καθορό κρατικό θεσμό, που έχοντας δικό του κράτος, είναι παράλογο να χρησιμοποιεί.
- Η χρήση του ελληνικού ύμνου από το επίσημο κράτος δημιουργεί ταύτιση της Κυπριακής

Δημοκρατίας με την Ελλάδα και πλήττει την προσπάθεια της διεθνοποίησης. Δημιουργείται ακόμα η εντύπωση ότι δεν υπάρχει θέμα κατοχής και προσπάθειας διάλυσης του κράτους, ενώ ταυτόχρονα παγιώνεται η αίσθηση ότι το "Κυπριακό" αποτελεί ελληνοτουρκική διαφορά.

- Δεν δημιουργείται σωστός πολίτης, απαραίτητο στοιχείο στη βιωσιμότητα ενός κράτους.
- Επιτείνεται η σύγχυση του τί είναι πολιτιστικό και τί πολιτικό στοιχείο.
- Επιτείνεται την καχυποψία και την έλλειψη εμπιστοσύνης στις μικρότερες κοινότητες της Κύπρου και σίγουρα και της τουρκοκυπριακής και τους παγιώνει την εντύπωση ότι οι ελληνοκύπριοι δεν έχουν σαν στόχο την ισοπολιτεία αλλά θέλουν να τους ποδηγητούν.

Γι' αυτούς βασικά τους λόγους, ο Νεοκυπριακός πιστεύει ότι ο ελληνικός εθνικός ύμνος δεν πρέπει να χρησιμοποιείται από το επίσημο κράτος. Μέχρι να βρεθεί λύση του κυπριακού θα πρέπει να χρησιμοποιείται το κομμάτι κλασσικής μουσικής που χρησιμοποιείτο μέχρι το 64. Όταν θα έχει βρεθεί λύση του κυπριακού, η Κύπρος όπως όλα ανεξάρτητα άλλα κράτη θα πρέπει να αποκτήσει τον δικό της ύμνο, που όταν θα ανακρούεται θα επιβεβαιώνει τη ξεχωριστή κρατική της υπόσταση και καθόλου δε θα μειώνει τις πολιτιστικές καταβολές του λαού της.

12. Πώς εννοεί τον "Κυπριωτισμό" ο Νεοκυπριακός;

Ο Νεοκυπριακός ξεκινά από το γεγονός ότι Ελληνοκύπριοι, Τουρκοκύπριοι ή άλλοι, είμαστε όλοι όσοι γεννηθήκαμε και κατοικούμε στην Κύπρο, χωρίς να είμαστε το αποτέλεσμα επικοισμού, Κύπριος.

Σαν Κύπριοι έχουμε κάποια κοινά μεταξύ μας χαρακτηριστικά που απορρέουν από τη διαβίωση στην ίδια χώρα την Κύπρο, που είναι η πατρίδα μας. Τα χαρακτηριστικά αυτά παίρνουν βασικά τη μορφή νοοτροπίας, που την καθορίζουν όχι μόνο τα πολιτιστικά χαρακτηριστικά των κοινοτήτων που είναι αδιαμφισβήτητα αλλά και εκείνα που ορίζει η γεωγραφική θέση της Κύπρου στη Μεση Ανατολή καθώς και οι επιδράσεις που έχει δεχτεί στη μακραίωνη ιστορία της. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, χωρίς να παραγνωρίζει τη πολιτιστική συγγενεία ή κοινότητα με την Τουρκία ή την Ελλάδα οντιστωτικά, ο Νεοκυπριακός δεν αναρεί ούτε υποβαθμίζει τα στοιχεία εκείνα που συνθέτουν την προσωπικότητα του σημερινού Κυπρίου.

Έτσι για τον Νεοκυπριακό ο Κύπριος, Ελληνοκύπριος,

ή Τουρκοκύπριος, Αρμένιος ή Μαρωνίτης, είναι ο "ιδιοκτήτης" της οκτακισχιλίουετούς ιστορίας αυτού του τόπου και δεν περιορίζει την ιστορία της πατρίδας μας σε μικρότερο απ'αυτό το φάσμα της ιστορίας. Στο βαθμό που η ιστορία αυτών των 8,000 ετών δεν ταυτίζεται σ'όλο της το φάσμα με την ελληνική και ακόμα λιγότερο με την τουρκική, ο Νεοκυπριακός βλέπει στοιχεία ιδιαιτερότητας και Κυπριωτισμού.

Στοιχεία κυπριωτισμού είναι ακόμα η έμφυτη ροπή και των δύο κοινοτήτων της Κύπρου να συνδέονται, να αγαπούν και να νοιώθουν άνεση στην Κύπρο παρά στην Τουρκία ή την Ελλάδα, όσο και αν το μοίρασμα της κουλάτουρας δημιουργεί στοιχεία κοινότητας με τις δύο χώρες.

Στην έννοια του Κυπριωτισμού εντάσσονται ακόμα όλα τα χαρακτηριστικά των θεσμών και των τοπωνυμιών αυτής της χώρας. Τα βουνά οι κάμποι και τα ακρογυιάλια της που δεν μπορούν να έχουν για τους Κυπρίους την ίδια σημασία που έχουν τα αντίστοιχα ελληνικά και τουρκικά. Ακόμα οι θεσμοί της Κύπρου. Το Κυπριακό κράτος του οποίου είμαστεν κι'οι δύο κοινότητες πολίτες και θα ξαναγίνουμε πάλι, με όλα του τα παρακάδια, ο τρόπος και το σύστημα απονομής της δικαιοσύνης. αλλά ακόμα και μέρος της καθημερινής ζωής όπως το καφενείο του χωριού, τα προγράμματα της τηλεόρασης κ.λ.π..

Ακόμα στοιχεία του Κυπριωτισμού σε αντιδιαστολή με εκείνα του τουρκισμού ή του ελληνισμού είναι ο χαρακτηρισμός του Κύπριου από έλλειψη πονηριάς την ύπαρξη αφέλειας, τη συνέπεια και εντιμότητα του στις συναλλαγές του, τη σε υπερβολικό βαθμό ανεκτικότητα και τη ραθυμία του. Τέλος τη σημασία που αποδίδει στις διάφορες αξίες που συμπύκνωση για τις δύο κοινότητες σε μεγάλο βαθμό.

Είναι λοιπόν ο κυπριωτισμός το διακριτικό του κυπριακού λαού. Εκείνο το σμάγαμα στοιχείων και χαρακτηριστικών που τον διακρίνει από τους άλλους λαούς συμπεριλαμβανομένων του ελληνικού και του τουρκικού και που είναι το αποτέλεσμα της συμβίωσης των Κυπρίων στο χώρο που λέγεται Κύπρος, της αλληλεπίδρασης των κοινοτήτων και της συγκεκριμένης για την Κύπρο ιστορικής πορείας.

13. Γιατί ονομάστηκε ο Σύνδεσμος Νεοκυπριακός;

Γεννάται πολλές φορές η απορία γιατί ονομάζεται ο Σύνδεσμος Νεοκυπριακός, αφού στις αντικρύσεις του αρύεται τις πηγές του από ολόκληρο το φάσμα της ιστορίας της χώρας.

Είναι αλήθεια ότι για τον Σύνδεσμο η Κύπρος δεν

Ξεκίνα σε κανένα από τα ειδικά σημεία στα οποία εμφανίζονται οι κοινότητες που αποτελούν σήμερα τον Κυπριακό λαό αλλά πάει πολύ πίσω, στο σημείο που εμφανίζονται στοιχεία για τα πρώτα αχνάρια ο' αυτό το τόπο, πριν 8,000 δηλαδή χρόνια.

Ο όρος λοιπόν Νεοκυπριακός, δεν στοχεύει στην αντιδιαστολή του σημερινού Κυπρίου από τον Παλαιοκύπριο ή Πρωτοκύπριο/Εταιοκύπριο όπως είναι επιστημονικά γνωστοί οι πρώτοι κάτοικοι της Κύπρου, που αποτέλεσαν τον πυρήνα των Κυπρίων τις πρώτες χιλιετηρίδες του εποικισμού της Κύπρου, στις αρχές της Νεολιθικής Εποχής.

Αντίθετα ο Σύνδεσμος δέχεται και δεν υποτονίζει αυτή την περίοδο της ιστορίας της Κύπρου, όταν οι Εταιοκύπριοι κράτησαν τη γλώσσα και την ντόπια κυπριακή κουζίνα, μέχρι τα τέλη της κλασσικής περιόδου, οπότε η λιγότερο πολύπλοκη κουζίνα των Εταιοκυπρίων έδωσε τη θέση της στην ελληνική. Αλλά θα πρέπει λοιπόν να αναζητηθεί η ονομασία του Συνδέσμου.

Ο Νεοκυπριακός έχει δυό συνθετικά, το κυπριακός και το νέος. Η επιλογή των λέξεων αυτών δεν είναι τυχαία. Πράγματι ο Σύνδεσμος είναι στις θεωρήσεις του κυπροκεντρικός, με την έννοια ότι όλες του οι ενέργειες γνώνονα έχουν το συμφέρον της Κύπρου. Όλες του οι εκτιμήσεις ξεκινούν και τελειώνουν στην Κύπρο, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι παραγνωρίζονται οι καταβολές των διαφόρων κοινοτήτων ή ότι δεν τον απασχολούν οι άλλοι λαοί και χώρες. Οστόσο πάνω απ' όλα ο Σύνδεσμος βάζει την Κύπρο και τα κυπριακά συμφέροντα και οι πολιτιστικές ιδιαιτερότητες των διαφόρων εθνολογικών υποδιαιρέσεων που απαρτίζουν τον κυπριακό λαό, παρόσον δεν μπορούν να κάρουν τον Σύνδεσμο να αποσπεί απ' αυτό το αξίωμα. Σαν πατρίδα όλων των Κυπρίων η Κύπρος είναι πάνω απ' οτιδήποτε άλλο.

Όσον αφορά το πρώτο συνθετικό του όρου, δεν έχει να κάνει με τον χώρο ή την αλλαγή του πολιτειακού καθεστώτος αλλά συνδέεται και προσπαθεί να προσδιορίσει το δεικτικό συνθέτικο.

Η πιο συγκεκριμένα έχει να κάνει με το γεγονός ότι, οι παλιές ιδέες, και οι αντικρύσεις που επικρατούσαν μέχρι μέχρι τον Ιούλη-Αύγουστο του 71, είχαν συν αποτελέσει να φέρουν την καταστροφή και έπρεπε να εγκαταλειφθούν. Εχρειάζοντο, κατά την άποψη του Συνδέσμου, νέες θεωρήσεις και καινούργιες αντικρύσεις.

Το σημείο αναφοράς για τους Κυπριακούς θα έπρεπε να σταθεροποιηθεί να βρεθείται έξω από την Κύπρο και θα

έπρεπε από τούδε και στο εξής να εστιάζονται στην Κύπρο. Η έννοια της πατρίδας δεν θάπρεπε να αναζητείται αλλού αλλά στη χώρα που μας γέννησε. Οι αποφάσεις θάπρεπε να λαμβάνονται από τους Κυπρίους για τους Κυπρίους με γνώμονα το δικό τους καλό και οποιεσδήποτε άλλες σκέψεις και υπολογισμοί θα ερχόντουσαν μετά.

Σε μια κατάσταση μέχρι το 74, που οι αποφάσεις για την Κύπρο ελαμβάνοντο μέσα σε ευρύτερα από τα κυπριακά πλαίσια, μια τέτοια θεώρηση ήταν σίγουρα κάτι το νέο. Μάλιστα στη πρώτη του διακήρυξη ανέφερε ο Σύνδεσμος ότι θάπρεπε να πάρουμε (οι Κύπριοι) τη ζωή μας από την αρχή...

Επομένως ο όρος Νοεκυπριακός, υπονοεί μια νέα θεώρηση πραγμάτων για την Κύπρο, όπου το σημείο αναφοράς είναι η Κύπρος και οι αποφάσεις λαμβάνονται και οι ενέργειες γίνονται με βάση τα ειδικά συμφέροντα της Κύπρου.